

Potser és que tinc una obstinada tendència a veure sempre el costat menys joïós de cada assumpte o potser és, senzillament, que el meu ordre de prioritats no coincideix gens ni mica amb el dels dirigents del club. El fet és, però, que el meu estat d'ànim no ha millorat pas gaire després d'haver guanyat, per segon any consecutiu, la pesadíssima Lliga espanyola. Ja m'he acostumat a guanyar títols, però són pura rutina, estan desproveïts de la mínima passió indispensable. Les meves imatges d'aquest final de temporada són ben bé unes altres.

El Barça actual és un club grandiloqüent, preocupat només per l'espectacularitat dels resultats i per l'efecte impressionant de les xifres –el projecte 2.000, les celebracions multitudinàries, els 65.000 milions del contracte televisiu- i regit per directius prepotents que, quan es guanya, s'atorguen el dret de donar-nos lliçons de bon comportament. Gent, d'altra banda, que ensenya la seva vertadera cara quan l'exaltació del moment li fa perdre l'aconsellable prudència que mig practica en d'altres ocasions.

Com podem prendre seriosament un club amb el president que tenim? Davant de la polèmica creada per la falta de jugadors de la cantera al primer equip, es dedica a repartir carnets de patriotes, en una lamentable mostra de sentimentalisme barat i d'ignorància, a tots els jugadors foranis que han tingut un fill català i anima ferventment els qui encara no el tenen, no fos que es quedessin exclosos del paradís comú. El seu discurs sobre la integració (?) al Palau de la Generalitat va ser senzillament patètic i, si haguéssim de fer-ne una lectura a fons, potser arribaríem a la conclusió que el senyor Núñez encara no entén absolutament res. Quan, recentment, va presentar el francès Frédéric Déhu, hi va tornar

Dilluns

Pere Cornellas

a insistir, amb una admirable demostració de constància. Va dir també que l'arribada d'aquest xicot ens augmentaria l'audiència televisiva a França, una poderosa raó que, pel que sembla, ja justifica el fitxatge. Manifestacions autènticament surrealistes que Déhu, afortunadament i gràcies als lògics problemes de l'idioma, no deuria entendre del tot. En canvi, Luis Enrique, com vam poder comprovar uns quants dies després, les va entendre a la perfecció.

Mentre, el Sr. Van Gaal continua fent tots els esforços possibles perquè la seva plantilla de jugadors passi un estiu distret. Es tracta, com sempre, que hi hagi el necessari moviment a fi que ningú no s'avorreixi. D'acord amb el president, varia altra vegada la composició del grup –però menys, perquè els estrangers li han donat la Lliga- i es prepara per a una nova etapa. És clar que costa una mica d'entendre que jugadors com

Celades o Giovanni, que eren titulars la temporada passada, ara hagin estat fulminats sense manies. Que es desaprofiti un esquerrà del rendiment i de la tècnica de Roger. O que ja s'estigui parlant de la sortida d'Anderson –que és, certament, bastant inferior a Kluivert, però aquesta és una altra qüestió-, després d'haver-lo fitxat per no sé quants milions ara fa només dues temporades.

És veritat que, als darrers partits, el joc de l'equip ha començat a tenir una mica de cap i peus i també ho és que, malgrat tot el que he dit, podem arribar a formar un conjunt sòlid i poderós: són tants els jugadors de qualitat que hi ha a la plantilla! I seria certament un cert consol si acabéssim passant-nos-ho bé a l'Estadi i torréssim a pensar que la Copa d'Europa –aquests darrers anys, una entelèquia- és al nostre abast. Però, de moment, la meva màxima alegria –perquè jo continuo mirant cap avallme l'ha donada el 6-0 del València i el magnífic i inacabable desgavell del Madrid.

Quatern ha demanat a Louis Van Gaal que li concedís una entrevista. S'hi ha negat. De fet, ha confirmat la imatge que tots tenim d'ell. Som massa poca cosa, aquí, a Sabadell, o és que té por que ens el mengem viu? Ara podríem provar amb el Sr. Núñez. A veure què passa.

